



# Mikkel Tode Raahauges prædiken langfredag

**Taler**

Mikkel Tode Raahauge  
Sognepræst

**Dato**

18. april 2025

**Sted**

Skovshoved Kirke

**Omstændigheder****Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 15, vers 20-39

**Salmer**

Herre Gud Fader i Himlen (Litani)  
Hil dig, Frelser og Forsoner  
O hoved, højt forhånet

–

Der venter bag langfredags nat  
Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

1

## Guds dag

I dag er det *vores* dag.

5

Der er kun dét, vi kender. Der er ingen er ingen lignelser. Der er ingen forklaringer. Der er ingen undere, ingen helbredelser, ingen guddommelig indgriben. Hvor mange gange har vi ikke fundet sammen herinde for at høre om alle de utrolige ting, som Gud gør? Hvor mange gange har Gud ikke overrasket os på de mest vidunderlige måder, og hvor mange gange er vi ikke gået ud herfra igen med et løftet blik og et åbent hjerte i tillid til, at livet er så uendeligt meget større end dét, som vi kan sige os selv? Men i dag er der kun dét, vi kender. De sidste ord er sagt. Den døde er kold. Graven er kastet, og der er ikke mere at gøre. Der er kun dét, vi kender. I dag er det *vores* dag.

15

På én måde, så er det næsten ikke til at holde ud at have med det at gøre. Og på en anden, så er der alligevel også en vis form for lettelse forbundet med det. Det er der i hvert fald for mig, og måske er der også nogle af jer andre, der har det sådan?

20

Og med dét mener jeg selvfølgelig ikke, at døden *i sig selv* skulle være nogen lettelse. Snarere helt omvendt! For døden, den har jeg set og genkendt så mange

gange før: i mødres gråd, i fædres afmagt, i børns fortvivlelse, i søskendes smerte, i kæresters og ægtefællers sorg, i venners savn og i min egen angst for den – både  
25 for mine elskedes død og for den, der en dag bliver min – og aldrig har jeg set eller genkendt den som en lettelse. Aldrig!

Men selvom døden ikke i sig selv er nogen lettelse overhovedet – i hvert fald ikke i de skikkelser, som jeg har lært den at kende – så kan der alligevel godt være en  
30 form for lettelse forbundet med at høre om virkeligheden, som den er. Og døden, den hører vores virkelighed til, og det gør den uanset hvor ihærdigt, vi forsøger at sno os uden om, at den gør det. Som f.eks. når vi taler om, at de døde er gået bort eller er sovet ind, som om ”død” i virkeligheden bare var et andet udtryk for fred og ro. Eller som når vi forsøger at bilde os selv og hinanden ind,  
35 at døden også – i det mindste i nogle tilfælde? – kan være smuk eller værdig eller livsbekræftende eller noget fjerde helt pragtfuldt.

Og dét kan der jo være så mange grunde til, at vi gør. Mest af alt, så tror jeg, det handler om, at vi ikke kan holde ud at have med døden at gøre, fordi vi lige  
40 præcis kender den som alt andet end livsbekræftende – men som den store afkræftelse af livet, der fører gråd, afmagt, fortvivlelse, smerte, sorg og savn med sig, fordi den skiller os ad fra alt det og alle dem, der gør livet så livligt. Det er jo derfor, vi ængstes for den, for vi véd godt, at der ikke er nogen vej uden om den. Livet fører til døden: der er ikke nogen vej uden om den ...

45 I dag er det *vores* dag. Der er kun dét, vi kender, og vi får lov til at høre om virkeligheden, som den er. Og alligevel, så er der en eller anden form for lettelse forbundet med det. For selvom der intet pragtfuldt er ved at skue Guds Søn på korset – ”hans skikkelse har ingen skønhed, vi ser ham, men bryder os ikke om  
50 synet” – så kan vi jo se og genkende både os selv og vores virkelighed i ham. Og endnu mere: vi kan se og genkende *Gud* i ham som den, der kan se og genkende *os* i den virkelighed, der er vores; i det liv, der fører til døden, som vi ængstes for, fordi der ikke er nogen vej uden om den.

55 På korset bliver det fulde omfang af Guds kærlighed til sit menneske åbenbaret: at han, som selv er Livet, tager vores død på sig, alt inklusive. Ikke ved en eller anden ulykkelig omstændighed eller ved et forfærdeligt uheld. Men for – som redningsmanden springer i vandet for at bjerge den skibbrudne, og som brandmanden løber ind i ilden for at redde den indebrændte – at kaste sig i  
60 døden for at frelse os fra den og hente os ud i frihed.

Og vel at mærke ikke frihed fra døden, som om den så i virkeligheden slet ikke hører virkeligheden til alligevel. For det gør den! Men for alle dem, der ikke vil  
65 finde sig i at nøjes med den falske trøst om gravens fred og ro, og for alle dem, der ikke nødvendigvis kan præstere en smuk eller værdig eller livsbekræftende død, og for alle dem, ængstes for den – både for deres elskedes død og den, der en dag bliver deres egen – for alle dem er korset et tegn på den sande frihed: friheden til at være i den virkelighed, der er vores og leve dét liv, der fører til  
70 døden, fordi vi på korset kan se, at vi aldrig nogensinde kan komme til det sted, hvor Gud ikke selv har været der først. Og hvor Gud har været, dér bliver *alting* nyt.

I dag er det *vores* dag. Der er kun dét, vi kender. Vi skuer Guds Søn på korset og  
75 ser og genkender både vores virkelighed og os selv i ham. ”Han knejser, han ophøjes og løftes højt” – så at vi, gennem gråden, afmagten, fortvivlelsen, smerten, sorgen og savnet; selv når de sidste ord er sagt og den døde er kold og graven er kastet og der ikke er mere at gøre, alligevel vover at sige:

80 ”I dag er det Guds dag.”

Amen.

**Kilde**  
85 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

**Kildetype**  
Digitalt manuskript

**Tags**  
90 Første tekstrække, Langfredag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

**URI**  
<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-langfredag>

95